

Sygn. akt I CZ 64/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko [...] B. Sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 września 2015 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił skargę kasacyjną powoda M. R. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 czerwca 2014 r. stwierdzając, że rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 36.712,69 zł i jest niższa od wskazanej w art. 398² § 1 k.p.c.

Powód wniósł zażalenie na powyższe postanowienie. Wnosząc o jego uchylenie zarzucił naruszenie art. 398² § 1 w zw. z art. 19 § 1 i art. 20 k.p.c. poprzez niewłaściwe przyjęcie, że dla określenia wartości zaskarżenia kasacyjnego decydująca jest wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w apelacji oraz naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. poprzez bezzasadne odrzucenie skargi kasacyjnej. Zdaniem skarżącego prawidłowo wyliczona wartość zaskarżenia wynosi 64.227,34 zł.

Sąd Najwyższy zważył:

Ograniczenia dopuszczalności skargi kasacyjnej dokonywane są ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (*ratio valoris*) bądź rodzaj sprawy (*ratio materiae*). Z tych względów wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia jest wymogiem formalnym skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Prawidłowość wypełnienia tego obowiązku podlega kontroli sądu drugiej instancji i Sądu Najwyższego, które mogą weryfikować prawidłowość wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, Nr 1, poz. 11). Sprawdzenie to jest niezbędne w szczególności wówczas, gdy z okoliczności sprawy wynika, że skarżący dokonał zawyżenia wskazanej wartości w celu obejścia przepisów procesowych instrumentalnie zmierzając do przekroczenia progu wyznaczającego dopuszczalność skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZ 89/06, nie publ.). Zakres sprawdzenia ogranicza się do badania, czy strona prawidłowo podała wartość tej części przedmiotu sporu, która odpowiada zakresowi zaskarżenia kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r.,

V CZ 2/15, nie publ.). Zasadą jest, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie może przewyższać wartości przedmiotu sporu, ani wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym, a wyjątki od niej dotyczą rozszerzenia powództwa oraz zasądzenia ponad żądanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2002 r., II UZ 11/02, OSNP-wkł. 2002, nr 17, poz. 7). Dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego przyjmować należy wartość przedmiotu podlegającego rzeczywistemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu, determinowanego żądaniem pozwu i indywidualnym interesem majątkowym osoby dochodzącej udzielenia ochrony prawnej w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2013 r. IV CSK 719/12, nie publ.).

Zdaniem powoda na wskazaną przez niego wartość przedmiotu zaskarżenia składają się kwoty obejmujące: 36.712,69 zł wysokość kwoty objętej oddaleniem apelacji od wyroku oddalającego powództwo, 12.061 zł koszty postępowania przed sądem pierwszej instancji, 15.453,65 zł „nieuznana” waloryzacja kaucji, co do której miało nastąpić rozszerzenie powództwa przed sądem pierwszej instancji. Wyliczenie to jest oczywiście nieprawidłowe. Wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną została ustalona właściwie. Zgodnie z art. 20 k.p.c. do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek, pożytków i kosztów żądanych obok roszczenia głównego. Co do kwoty 15.453,65 zł należy zauważyć, że w tym zakresie orzeczenie nie istnieje (*sententia non existens*). Z sentencji wyroku wynika, że nie zapadło co do niej żadne rozstrzygnięcie o charakterze merytorycznym bądź formalnym, a oznaczenie w rubrum przedmiotu sprawy odnosi się wprost do wysokości pierwotnego żądania pozwu, tj. kwoty 169.215,42 zł. Okoliczność, że w uzasadnieniu rozstrzygnięcia sąd zajął stanowisko odnośnie do apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 479⁴ § 2 k.p.c. stwierdzając, że w zakresie pozostawienia rozszerzonego powództwa bez rozpoznania został on prawidłowo zastosowany, pozbawiona jest znaczenia procesowego. Skarga kasacyjna może być wywiedziona jedynie co do istniejącego orzeczenia a nie uzasadnienia.

W tym stanie rzeczy, skoro zweryfikowana wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 36.712,69 zł i jest niższa niż, wskazana w art. 398² § 1 k.p.c., kwota pięćdziesiąt tysięcy zł Sąd Apelacyjny prawidłowo odrzucił skargę kasacyjną.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.

aw